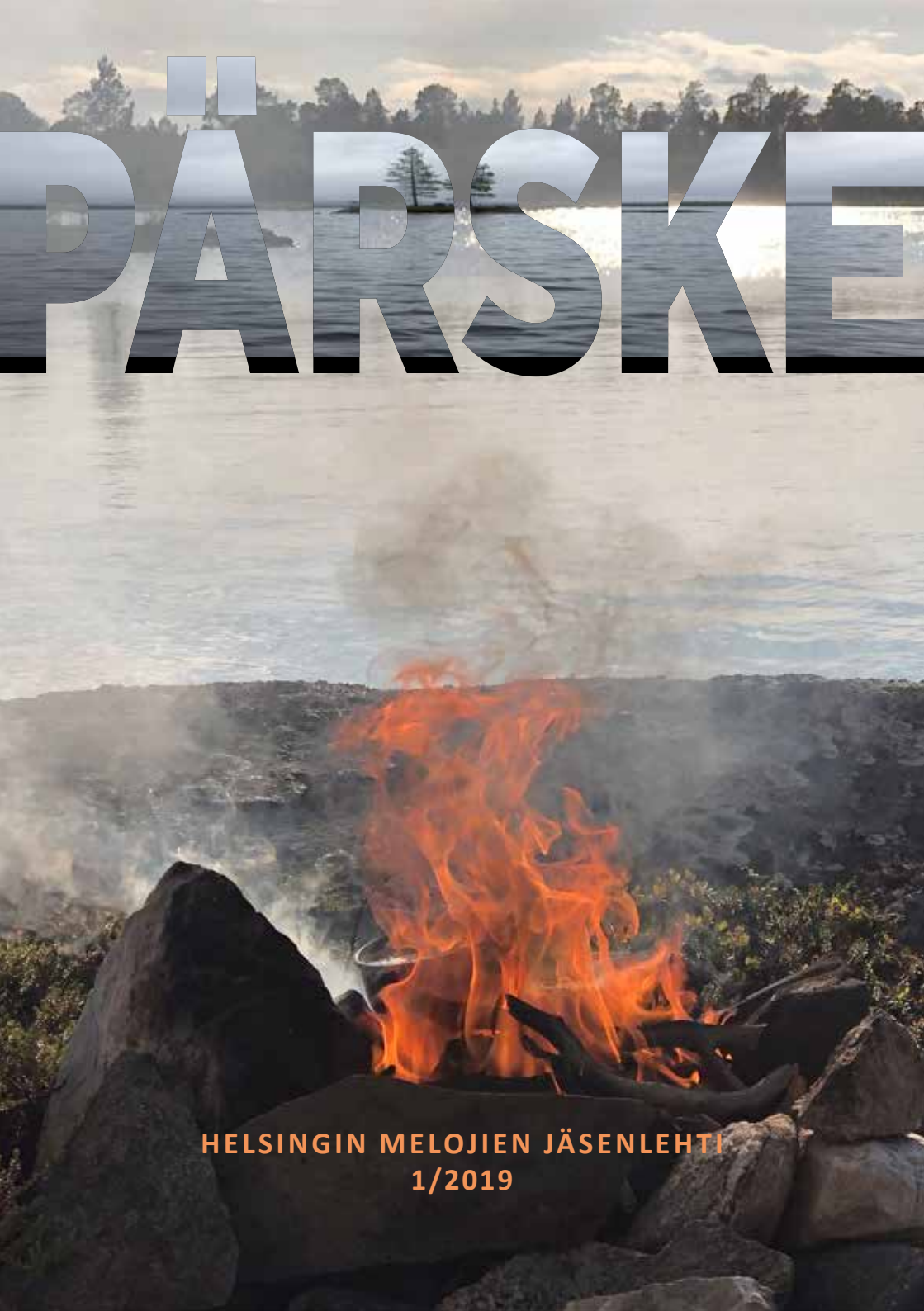

PÄRSKE

HELSINGIN MELOJIEN JÄSENLEHTI
1/2019

PÄRSKE 1/2019

Helsingin melojien tiedotuslehti

ISSN 1239-1107

HEMEN TOIMIHENKILÖT 2019:

HALLITUS:	
Puheenjohtaja	Ville Teittinen; puheenjohtaja@helsinginmelojat.fi puh.050 350 3778 (kiireettömät sähköpostitse!)
Muut.jäsenet	Matti Palovaara (varapj.), Tomi Posa, Kristiina Laaksonen, Tarja Niskanen ja Heikki Telineen sekä 1.1.2020 alkaen Jari Valtonen
Jäsensihteeri ja taloudenhoitaja POSTIOSOITE	Viktoria Sjöberg; jäsenasiat@helsinginmelojat.fi, talous@helsinginmelojat.fi, puh. 050 50 28 052 Helsingin Melojat ry, c/o Viktoria Sjöberg, Riihenkulmanpolku 5, 00700 Helsinki
Koulutus	Kikka Salmi; koulutusryhma@helsinginmelojat.fi
Retkiryhmä	Kristiina Laaksonen; retkiryhma@helsinginmelojat.fi
Päivystysvast.	Tomi Posa; tomi.posa@gmail.com
Turvallisuusvast.	Timo Junntila
Tilastovastaava	Annika Leipälä
Kalustoryhmä	Ikka Salmi ja Jari Valtonen
Korjaustila	Pauli Lönnroth
Kaluston varaus	Verkkosivulomakkeella. Jari Latvasalo
Vajat:	
Mustikkamaa	Heikki Telineen; heikki.telineen@gmail.com
Soutustadion	Pasi Pirhonen; paspirho@gmail.com
Pärske	
Kannen kuva	Suvi Vanto Inarinjärveltä
Takakansi	Ikka Salmi Helsinkikierros 2019
Paino	Unigrafia 2019

HEMEN TOIMITILAT

Soutustadion SS (valkea betonirakennus)
Mustikkamaa MM (puutalo Mustikkamaan sillan länsipuolella)
Korjauspaja Kampissa, Köydenpunojankatu 4, ajoportti. Tila 16

SI- SÄL- TÖ-

Pärskeen pää	 s 4
Hallituksen tiedotteita	 s 5
Rauma melotettu - Muinaisretki 2019	 s 6
Linnansaari ja Kolovesi	 s 14
Inarijärven rauhaa	 s 18
Sähköistä surffausta Soutustadionilla	s 24

kuva: Ilkka Salmi,
Helsinkikierros
24.2.2019

Pärskeen päältä

Uimahallikausi on jälleen käynnistynyt! Jotta keväällä muistaisimme, mitenpän melaa pidellään, tarjoaa seura meille jäsenille harjoitusmahdollisuuden lämmitetyssä altaassa Kauniasten uimahallissa. Hallin vesi on kirkasta toisin kuin kotirannassa, joten harjoituksissa näkee mukavasti, miltä kanootti tai kajakki näyttää alhaaltapäin. Kirkkaassa vedessä on turvallista harjoitella kaatumista ja kanottiin takaisin kiipeämistä, kaverin pelastamista sekä eskimopyörähdystä.

Hallitoiminta on seuratoimintaa parhaimmillaan, sillä halliretkelle pääsee mukaan jokainen jäsen, melontakokemukseen katsomatta. Harjoituksia on kaikille taitotasolle. Useimmiten harjoittelu aloitetaan ihan peruskaatumisesta; sitä kun

harvempi muistaa kotirannassa harjoitella. Kun kaatumispiste on löytynyt (ja käyty lauteilla lämmittelemässä) voidaan aloittaa vaikkapa erilaisten tukien treenaaminen. Alatukea, hip snappiä (lantiolla kanootin oikaisu) ja ylätukea on mukava harjoitella tilanteessa, jossa voi kysyä tarvittaessa neuvoa kokeneemmilta. Ja kun tuki ei onnistukaan, voikin jatkaa harjoituksella alukseen takaisin pääsemiseksi, vaikka kaverin avulla (reskutus). Ja sitten kun kaikkea tätä on tehty tarpeeksi, päästään viimein treenaamaan eskimopyörähdystä.

Hallitreeni alkaa aina kajakkien sisään kantamisella ja pesulla. Tähän ohjelmaun-meroon osallistuvat kaikki, kuten loppusii- voutseenkin.

Hallilla nähdään!

T. Eeva

kuva: Ilkka Salmi

Hallituksen tiedotteita

Vuosikokouskuulumisia

Vuosikokous valitsi Ville Teittisen jatka- maan seuran puheenjohtajana. Jäseniksi uudelle kaksivuotiskaudelle hallitukseen valittiin Kristiina Laaksonen, Heikki Teline, Jari Valtonen ja Matti Palovaara. Hallituk- sessa jatkavat Kikka Salmi, Tomi Posa ja Tarja Niskanen. Toiminnantarkastajana jatkaa Essi Savunen ja Timo Juntila sekä varalla Henri Modig

Kokouksen lopuksi melontaseikkailija Janne Pyykkö kertoi melonnoistaan kumi- kanootilla. Näistä seikkailuista kerrotaan Avisuora-joen mukaan nimetyssä Avisuora- blogissa.

Pikkujoulut

Hemen perinteiset pikkujoulut järjestetään seuran perustamispäivänä 24.11. klo 17-20. Tapahtumassa seura tarjoaa puuron - joulutortut, pullat ja muut herkut tuodaan nyyttäriperiaatteella yhteiseen pöytään. Pikkujoulujen paikkana on Amerin vanha edustustila Käpylässä osoitteessa Mäke- länkatu 91. Tilassa on myös hyvä sauna, joka on laitettu päälle - eli saunahalukkaat ottakoot saunomisvarustuksen mukaan. Ohjelmassa keskustelua, vuoden heme- läisen julkistaminen, retkikertomuksia ja muuta mukavaa.

Uimahallivuorot

Talvikauden säännöllinen juttu ovat uima- hallivuorot. Kauniasten uimahallilla ollaan joka toinen lauantai klo 17.40-20.00 Tapahtumaan ovat kaikki jäsenet tervetulleita. Mukaan kannattaa ottaa pitkähihainen neopreeni- tai urheilupaita, nenäklipsit ja uimalasit. Kulkemisessa kannattaa hyö- dyntää kimpakyytejä, joita huutelemme seuran nettisivuilla. Kokeneemmat oh- jaavat pelastuksissa, tuennoissa, kajakkiin kiipeämistä ja käännoississä. Mitä nyt kukin tarvitsee.

Ohjelma:

1. Pestään kajakit ja nostetaan ne poru- kalla sisälle ulkoa Kajakit pysyvät puh- taina kun nostetaan suoraan trailerilta sisään ja sisältä traileriin laskematta maahan välillä (17:40)
2. Peseydytään ja vaihdetaan vaatteet
3. Irrutetaan uimaköydet ja nostetaan hyppylauta
4. Harjoitellaan omatoimisesti ja väliin opastetusti
5. Nostetaan paatit ylös ja kuivataan klo 19.30
6. Laitetaan uimaköydet takaisin
7. Kannetaan paatit ulos

Hallikerrat: 9.11., 23.11., 7.12., 21.12.
4.1., 18.1., 1.2., 15.2., 29.2., 14.3., 28.3.,
11.4., 25.4., 9.5.

Rauma melotettu

Muinaisretki 2019

teksti: Pasi Mäenpää
kuvat: Ilkka Salmi

Kertaan kaatosateessa kesäretkiäni Henrille ja Tuomakselle ja kadotan Kakkostien rampin. Löydetään toiset Humppilasta ja sen jälkeen löytyy kohta Sammallahdenmäki, Unescon maailmanperintökohde, jota en ole ennen nähnyt. Vaikuttava kokoluoma hautaröykkiöitä, 36 kpl, etenkin isot suorakaiteen muotoiset "Kirkonlaattia" ja

"Huilun pitkä", jotka näyttävät enemmän rakenteilta kuin pyöreämuotoiset läjät.

Lampinen tarinoi hiidet ja muut. Taru mahtuu ruumiiksi paasiarkun paikalle kivikasan keskelle. Röykkiöt hallitsivat rantakallioita joskus kauas merelle, enää niiden juureen ei melota. Asumukset ovat olleet jossain alempana peltojen lähellä

mutta niitä ei ole vielä löydetty.

Ajetaan Eurajoelle Vuojoen kartanon puleeratulle nurmikolle yöpymään. Teltta vai riippumatto? Sataako vielä vai ei? Iltaa istutaan Orangerian ananashuoneessa, jossa viimeksi lepäilivät mielensä haurastuttaneet vanhukset.

Elämysopas

Kartanon aamiaisen tarjoillaan kahdeksalta, huh. Aurinko nousee komeasti pitkin empire-julkisivua. Engelin kynästä, 1836. Paikalle pölähtää piika-Mari, opas menneen maailman asussa ja roolissa.

Mennään ympäri taloa herrasväen maailmassa mutta piian vinkkelistä. Sopii meidän retkirytkyihin.

Vaurautta, vehmautta ja kummituksia, vanhainkotimuistoja. Valeovia ja -ikkunoita, jotta salit ja julkisivut olisivat harmonisia. Aivan liian surullinen tarina kerrottavaksi pienestä tyttöparasta kivisellä porraskaitteella, omana syntymäpäivänään... saparoissaan... pursuavaa iloaan kikattaen...

Sitten karavaani jahtaa Verkkokarin uimarantaa, jota ei kyltillä kerrota. Lopulta löytyy ja päästään vesille. Väkkäränperän pohjukassa olisi keskiaikaisen Liinmaan linnan, germaaniksi Vreghdenborchin jämät mutta kaikkeen ei venytä. Olisi ollut helpompi käydä silloin, kun paikka oli vielä saari Eurajoen ja Lapinjoen välissä, liikennettä kontrolloimassa.

Sähköä ilmassa

Alitetaan monta kymmentä sähkönarua. Olkiluoto 1, 2 ja lisäksi loistavat kauas majakoina, silti hankala lahti lukea kartalta. Joudun kysymään reitin suunnitelleen Rauman-Ilkan apua. Lopulta vastarannan

kapeikko löytyy sieltä mistä pitikin.

Etsitään laavaa lounasta varten ja löytyyhän se kalliolta tiuhan ruovikon takaa. Se mitä sanomme kaislaksi on oikeasti ruoko, ja toisinpäin. Ryhdyin hevosvegaaniksi: kylmäsavuheppaa ja vuustoa kauraleivällä.

Rantaan kurvaa paikallinen meloja. Olemme pian Rauman melojien someilmiö: hesalainen melojalauma nähty siellä, nyt täällä. Mihin ne sitten menevät?

Lähteminen onkin hidasta, kun 18 paattia pitää kääntää pienessä lätäkössä ympäri, ennen kuin voi rysäyttää ruovikon läpi väljille vesille. Takaperin se ei onnistu.

Kesän ilta

Ilkka suunnittelee kartalta kivan kapeikkojen kiertelyreitit, keulamies korjaa kiitokset. Peränpitäjä pelästyttää katoamalla hetkeksi. Mökkirannoilla on väkeä kuin viimeistä kesäpäivää. Täällä on jokin oma tyyli, köysiä ja muuta merenkulkuaiheista rekvisiittaa. Kohtuukokoisia mutta hyvin hoidettuja mökkejä ja pihvoja.

Lasketaan retkeilykohde Reksaaren rantaan. Entisen Kartun tilan sauna on

kuulemma maankuulu, ei savusauna mutta kertalämmitteinen ja tunnelmallinen punamörskä, jonka kiukaassa kiviä riittää. Kaunis viikonloppu on tuonut vielä väkeä rantaterassille ja leirimökkeihin.

Soppaakin saisi mutta syömme Harrin kanssa Hossan poroa. Kuivaan kasteenmäärän teltan auringossa takaisin paattiin ja ripustan riippumaton metsänreunaan. Metallinetsin löytää rantahiekasta vanhaa rahaa viime vuosituhannelta. Pitkä ilta saunoa ja turista kesä menneeksi.

Herään pilkkopimeässä ripotteluun, ei-hän nyt pitänyt sataa! Kaste pisaroi puista kuin sademetsässä ja kostuttaa petini. Untuvainen usva peittää telttakylän, sen takana nousee pehmeä kuu.

Kummat nimet

Aamupissalla löydän kalliolta saaren parhaan yöpaikan. Ensi kerralla. Kammetaan vesille ja kohti etelää tuulta tarkkailen. Tyrni kypsyy rannassa, en aivan ylety kajakista maistamaan. Haen hyvää suuntaa selkien yli niin, ettei jouduta yltyvään sivuaalokkoon. Kylmäpihlajan majakkasaari jää nyt käymättä.

Kuuskajaskarin rannassa huiitoo harmaa mies. Kivi-Mara vie meidät marekiville. Edellinen on 87-vuotias opas ja jälkimäinen pätkä diabaasijuonta, jonka kylmä jääkausi ja kuuma magma rutistivat graniitin väliin "Ahdin portaiksi" merestä saarelle. Kivi on mare eli made, koska se on märkänä liukas.

Kuuskajaskari taas on saari, jonka kuuset kajastavat seitsemältä mereltä kotorantaa kohti seilaavalle merikarhulle, tai sitten kuusia kasvava kajas- eli lökkiluoto.

Pojat, pojat

Päästään rannikkotykin bunkkeriin, ahdasta, pimeää ja kosteaa betonia. Hyvä että sotimisesta on tehty ikävää. Otetaan muka-agreja äijäkuvia tykkitornin päällä, Henri hajareisin piipulla. Iso kikkeli sojottaa länteen. Liekö siksi museona.

Tuuliennuste nousee kahdeksaan ja venekyyti alkaa muutamia houkuttaa. Kivi-Mara ei ymmärrä, miksi nousta maihin Rauman keskustassa, kun hiekkaranta tai laituri löytyy lähempää. "Se ei ole käytännön kysymys vaan statement", sanoo Lampinen.

Mara meloo matkoihinsa. Vanhan kaksikon etuaukko ammottaa eikä noin korkeassa iässä enää liivejä tarvita. Edetään saarihyppelyllä kohti satamaa. Aalto ei ole ensin paha mutta viimeisellä ylityksellä se nousee, Rihtniemi mittaa jo 12 m/s. Nyt ei sataman kulman takaa tarvita enää yhtään ro-ro-alusta soppaa hämmentämään.

Julkinen kannanotto

Loppupätkä lasketellaan Rauman Kanalia kaupunkiin ja nouseaan portaita valtaamaan hiljainen rantapuistikko laivastollemme. Muutamaakin silmää hieraistään ja kamerat käyvät. Statement tehty, Rauma melotettu! Kaupunkitutkimuksessa tätä kutsutaan taktiseksi urbanismiksi: pienestä eleestä tila muuttuu vähitellen toiseksi. Miksipä ei melontaseura voisi pitää vajaa tässä, kaupunkia elävöittämässä.

Autojen haku, paatit kyytiin ja kaupunkikierrokselle. Suhteilla on paikalle saatu viehättävä mutta outoa kieltä murtava natiivi kierrättämään Rauman toisen maailmanperintökohteen, Vanhan Rauman aurinkoisen hiljaisia katuja. Kitukränniä toreille ja Raumanjoen vaivaista uomaa fransiskaanelijien kirkolle. Lopuksi murkinalle perinteikkään kissaravintolan kellariin. En ota enää lihaa vaan punajuurta.

Meloen kansallispuistoihin
tutustumassa;

Linnansaari ja Kolovesi

teksti: Hannu Airola
kuvat Tuija Ruoho-Airola

Kuten edellisessä Pärskeessä totesin, Suomessa on monta kansallispuistoa, joihin on hyvä tutustua vesiltä käsin. Tällä kertaa ovat vuorossa Linnansaari ja Kolovesi. Kerron niistä molemmista, koska tutustuin niihin samalla melontaretkellä 2.- 9. 8.2014

Poimintoja retkipäiväkirjasta

Vesille hankkiuduimme Oravin venesatamasta Linnansaaren kansallispuiston itäpuolelta. Lopetimme melonnan Koloveden itäreunalle Kirkkorantaan. Matkapäiväkirjani vilisee salmia, selkiä, saaria, luotoja, kareja, kiintoisia käyntikohteita ja leiripaikkoja. Liitteenä olevasta kartasta näkyy reittimme. Vaikka veneilyolosuhteet olivat hyvät, muita kulkijoita oli liikkeellä varsin rajallisesti. Mahduimme hyvin leiripaikoille.

Nimisaarella piti tietysti käydä. Linnansaaren torppa on kunnostettu nähtävyydeksi, jossa voi tutustua vanhaan elämäntapaan. Saarta on käytetty kaski-, heinä- ja laidunmaana ainakin 1700-luvulta. 1850-luvulla sinne rakennettiin savupirtti, josta vähitellen tuli nykyinen torppa. Sitä ehti asua usea torppari, se majoitti metsäjätkiä ja metsävirtijaa, jonka perikunnalta valtio osti sen vuonna 1975. Saaren luoteispäässä on Linnavuori. Kiipeäminen sinne oli hikinainen urakka, mutta

vaivan arvoinen. Ei ihme, että se valittiin aikoinaan pako- ja puolustuspaikaksi.

Koko retkiviikko oli hellettä. Varsin pian vakiintui käytännöksi, että aamulla ensimmäiseksi uitiin, sitten juuri ennen lounasta ja taas illalla, kun rantauduimme (+ epäsäännölliset väliuinnit). Yritin alkuun pitää kiinni periaatteestani, että illalla ensin teltta pystyyn ja yöleiri kuntoon, sitten vasta muut puuhut. "Mie en jaksa mitään ennen kuin olen päässyt uimaan" mursi kuitenkin periaatteeni varsin pian. Silloin tällöin näimme kaukana rannalla vaaleita ihmishahmoja. Kun pääsimme vähän lähemmäksi, hahmot muuttuivat äkkiä turkoosin sinisiksi, punaisiksi, värillisiksi. Helteen naturisteiksi ajamat ihmiset etsivät pyyhettä tai muuta vaatetta verhoakseen. No, emmepä mekään turhan runsaasti vaatteita käyttäneet. Maissa etsimme vähintään puolivarjoisia paikkoja. Öisin makuupussi toimi paljolti lisäpatjana, pelkkä lakanapussi olisi riittänyt peitoksi.

Suunnittelin alun perin, että siirtyisimme retken puolivälissä autolla kansallispuistosta toiseen. Totesin kuitenkin sen turhaksi; matkanhan voi ihan hyvin me-loa. Väylän varret ovat merkittävältä osin rantojensuojeluohjelman kohteita, joten kelpasi siellä(kin) kulkea. Melottuamme hyvän matkaa kohti Kolovettä totesimme, että olimme tyyten unohtaneet ”jääkaapimme”. Olimme pistäneet kinkkuviipaleita ison kiven varjoon tavoitellen viileää säilytyspaikkaa. Toivottavasti joku lihansyöjä hyödynsi kätköämme.

Lounaspaikkaa piti tuona päivänä etsiä. Päädyimme nimettömään, kivikkoiseen pikkusaareen. Muutoin kelvollisen paikan huono puoli oli runsas keltiäiskanta. Tuo pieni muurahainenhan puree tosi kipeästi. Ehkä karu kalliosaari ei niille oikein riittänyt, kun ne pyrkivät sankoin joukoin mukaamme kanootteihin.

Reitti Kolovedelle kapeni loppupuolella varsin vähäiseksi. Kanootilla ei ollut vaikeuksia mutta isolla moottoriveneellä en yrittäisi läpi.

Kolovedelle päästyä lähdimme jo ensimmäisenä iltana katsomaan Vierunvuoren kalliomaalausta. Siellähän se oli, kuten on ollut jo joitakin tuhansia vuosia. Ilman opastaulua olisi kuitenkin voinut jäädä löytämättä. Koloveden rantajyrkänteissä on kalliomaalauksia myös Ukonvuorella ja puiston tuntumassa Havukkavuorella. Ensimmäisen löysimme, sillä opasteet olivat kohdallaan, jälkimmäinen jäi vähän arvailujen varaan.

Saimme asiantuntijalta vihjeitä siitä, mistä kannattaisi etsiä Saimaan norppia. Meloimme pohjoisesta Laurilammelle (= pitkä kapea lahti) ja jatkoimme Ukonlahden. Palasimme vielä toisen kerran paikalle.

le parin päivän päästä lännestä Metsonse-lältä kaivettua kanavaa pitkin. Se oli kapea ja matala, mutta kanootteja uittamalla päästiin läpi. Ei havaintoa kummallakaan käynnillä. Ukonlahden perimmäinen nipukka majavan pesineen oli kuitenkin hieno. Majavan pesiä oli siellä täällä muuallakin. Jäivät nämäkin puunkaatajat näkemättä, kun emme jaksaneet tulla iltahämärissä vahtiin.

Meille oli mainostettu Vaajasalon län-sireunalla Vaajakallionnimen halkaisevaa ”krokotiilinkitaa”. Se on kapean kapea lahti, jota kalliot reunustavat. Komea paikka.

Viimeisenä iltana pidimme reskutusharjoituksen. Kajakki nurin, sukellus ulos, kajakin kääntäminen ja tyhjennys ja sitten kiipeäminen takaisin sisään. Tiedättehän te. Pelastautumista vasta opetteleva yllätti itsensä ja meidät muut; kanoottiin kapuaminen onnistui ilman muiden tukea. Viimeiseksi kokeilimme samaa avokanootilla. Vesilastissa olevan, kellukkeettoman inkkarin tyhjentäminen on aikaa vievä

urakka, mutta kyllä siitäkin suoriuduttiin. Onneksi vesi oli lämmintä, sillä puljasimme harjoituksissamme yhteensä puolitoista tuntia. Mitähän rannalta, leiripaikalta katselevat muut kulkijat mahtoivat ajatella touhustamme.

Loppuarvio

Linnansaaren kansallispuisto soveltuu erinomaisesti melontaretkeilyyn. Puistolla on mittaa kaakosta luoteeseen liki neljäkymmentä kilometriä. Viikko vierähtää siellä helposti ainakin, jos laajentaa tutkimusaluetta Haukivedelle puiston ympärille. Vesille voi lähteä esimerkiksi itäpuolelta Oravin venesatamasta tai lännestä Rantasalmen Mustalahden vierasvenelaiturista. Liikkeelle pääsee toki monesta muustakin paikasta. Yöpyminen on sallittu vain merkityillä leiripaikoilla, mutta niitä on runsaasti, 21 kappaletta eri puolilla. Lisäksi itse Linnansaarella on leirintäalue, jossa on mm. kaivo.

Linnansaaren kansallispuisto

Perustettu	v. 1956
Pinta-ala	97 km ²
Kävijämäärä	33000 (v. 2017), samaaluokkaa kuin Etelä-Konneveden puistossa
Sijainti	Rantasalmi, Savonlinna ja Varkaus

Kansallispuisto on osa Haukivettä. Se on edustava, yhtenäinen pala Suur-Saimaan saaristoa.

Koloveden kansallispuisto

Perustettu	v. 1990
Pinta-ala	60 km ²
Kävijämäärä	14 800 (v. 2017), samaa luokkaa kuin Itäisen Suomenlahden ja Päijänteiden puistoissa
Sijainti	Enonkoski, Heinävesi ja Savonlinna

Kansallispuistossa suojellaan Saimaan erämaista saaristoluontoa, yli satavuotiaita metsiä ja kalliomaalauksia. Se on jyrkkien kallioiden ja niiden välisten kapeahkojen vesiväylien muodostama labyrintti. Jollet ole löytänyt Saimaan norppaa Linnansaaren vesiltä niin yritä uudelleen täältä.

Inarijärven rauhaa

teksti ja kuvat: Suvi Vanto

Mikä voisi olla parempaa: kaunis kesäpäivä ja loma alkaa. No parempaahan on se, että loma alkaa melontaretkellä. Ja parhaista parhainta on, että retki suuntaa Inarijärvelle! Siitä saamme kiittää retken vetäjää grand lady Auli Köresaarta, joka on ekspertti myös Inarijärven melonnassa, sillä tämä on Aulille neljäs reissu. Meitä muita on seitsemän: Hanne, Pekka, Riitta, Matti, Seppo, Timo ja minä.

Perjantaiamuna 11.7.2019 alkaa matka, ja se on pitkä. Olemme kiikuttaneet kajakit traileriin edellisenä iltana Soutustadionilla. Ajamme halki Suomen yöksi Matin mökille, jossa saunan lämpöäkin on tarjolla. Seuraavana iltapäivänä ajamme jo Severtijärventietä kohti lähtöpistettämme Partakon Käyräniemen veneenlaskupaikkaa. Kajakit lastataan ja vesille suunnataan itään kohti Kettuniemeä, jossa vietämme ensimmäisen yön.

Tietyt vuonot Inarijärven pohjoisosassa Vätsärin erämaassa ovat Aulilta vielä melomatta ja siksi suuntaamme sinne. Eikä ole huono suunta laisinkaan. Mikä rauha, mikä hiljaisuus. Mökkejä tai asumuksia ei juuri lainkaan, veneen bongaminen päivän mittaan on tapaus. Ihmisiä ei näy viikossa montakaan, lähinnä kalastajia.

Reittimme kulkee Vasikkaselän rannoilta yhden miehen kaivaman Kuuvankanavan

kautta. Jatkamme Suolisvuonon kautta Suolisjärven väliselle kannakselle. Siellä on yksi Inarijärven alueen veneensiirtoradoista, jolla kajakkimme pääsee kyytiin Suolisjärven puolelle. Sitten kosken ja Kyyneljärven kautta Kyynelvuonoon ja Surnuvuonoon. Kivisissä koskissa ohjailemme kajakkeja naruilla eteenpäin kokeneempien kuten Riitan ja Pekan opastamina.

Inarijärvi on kiviä täynnä, niinpä kajakkien kanssa pitää olla varovainen. Rantatörmät taas ovat monesti pehmeiden mättäiden peitossa, joten niillä sujahtaa kajakki kätevästi työntäen maalle ja taas maalta veteen. Ja miten pehmeiltä mättäät tuntuvatkaan teltassa loikoillessa.

Inarijärvi on Suomen järvistä kolmanneksi suurin ja koko Lapin suurin. Se on Päijänteen jälkeen Suomen järvistä syvin; syvin kohta on 92 metriä. Järvi laskee Paatsjokea pitkin Barentsinmereen, ja sitä

säännöstellään Venäjän puolella sijaitsevalla voimalaitoksella. Säännöstely näkyy rannoilla ja puita on jäänyt veden varaan.

Pohjoisella Inarijärvellä ei kauppoja tai muita palveluja tule vastaan, joten kaikilla on viikon ruoat kajakeissaan. Luksusta on, kun vettä ei tarvitse mukana kuljettaa eikä edes keittää tai puhdistaa, vaan juomavettä saa kauhottua järvestä mielin määrin. Toki parempi aina ottaa vesi keskemältä järveä. Yhdelle meistä tulee vatsapulmia, mutta johtuuko se vedestä, ei voi varmaksi tietää.

Telttasaunan paikkoja löytyy monesta rannasta ja meilläkin on yhtenä iltana ohjel-

massa telttasaunan pystytys- ja lämmitysoperaatio. Lämmin tulee ehkä enemmän polttopuita etsiessä, mutta hauskaa on.

Meille sattuu hyvä melontasää - ei juuri liian kuumaa eikä kylmää - ja tyyntä, mikä entisestään korostaa järven rauhaa. Inarijärven isot selät voivat nostaa kovan tuulen nopeasti.

Öisin taitaa lämpö pudota alle 10 asteen, päivisin se keikkuu 10 ja 20 asteen välillä. Jonkin verran sataa, vaikka sehän ei haittaa kuin leiriä pystytettäessä ja purkaessa. Muutamalla on mukana hyttysten-karkottajalaitte, mutta sille ei paljon tarvetta tule. Leiriydymme usein niemennokkiin,

jossa muutenkin on sääskiä vähemmän.

Reittimme etenee suunnilleen Vasikkaselän itäpuolta Iso-Roiron, Sammakonien, Varttasaaren ja monen pienemmän saaren välistä kunnes olemme taas Partakossa. Melontaa kertyi noin 180 km.

Jälkipeleissä Matin mökillä pohditaan mikä oli retkellä parasta.

"Seura", sanoo yksi.

"Rauha", sanoo toinen.

"Siis sä kutsut tuota jatkuvaa kälätystä rauhaksi?" lohkaisee kolmas, ja taas me nauretaan.

"Vaihtelevuus", jatkaa neljäs. "Välillä on suurta selkää, välillä saarten välejä, kuruja, koskiakin."

Viidennelle parasta oli kaatua eka kertaa urallaan. Koskessa ja kuivapuku päällä.

Minulle parasta oli pohjoisen luonto ja hiljaisuus. Kirkas vesi. Ja että mökkejä on niin harvassa etelään verrattuna. Voi rantautua ihan melkein mihin mieli tekee. Siihen sanovat moninkertaiset Inarijärven kävijät, että ovat ne huvilat lisääntyneet. "On tullut isoja mökkejä ja isoja laitureita."

Mutta silti. Rauhaa.

Sähköistä surffausta Soutustadionilla

teksti Petri Kosonen
kuvat Antti Koskinen

Lämpimänä viikonloppuna elo-syyskuun taitteessa nähtiin Soutustadionin edustalla jotain poikkeuksellista: ratamoottoriveneiden lisäksi Seurasaarenselällä liiti hahmoja lautojen päällä. Moni saattoi hieraista silmiään. Kyseessä olivat eFoilin eli sähkösurffauksen ensimmäiset "MM-kisat".

Osallistujia Soutustadikalle oli tulossa peräti Puerto Ricosta asti. Valitettavasti molemmat ulkomaalaiset osanottajat peruivat viime hetkellä ja kisat pidettiin kotimaisin voimin.

Miesten sarjan voitti FWC Race Teamin Antti Koskinen ja naisten Contribute Race Teamin Mia Leppälä. Tunnettuna ilonpilaajana kysyin Koskiselta: Vähensikö ulkomaalaisten poissaolo kisojen arvoa?

”Kyseessä oli kansainvälisesti avoin kutsukilpailu. Tämän vuoden kilpailuilla saadaan varmasti huomiota ja lisää osallistujia ympäri maailmaa vuoden 2020 kisoihin, jolloin voidaankin jo puhua hieman

vakavammalla sävyllä oikeista maailmanmestaruuskisoista, mutta kyllä mm-titteli on virallinen. Kehitämme yhdessä Sami Seliön ja muun RaceWKND tiimin kanssa uutuuslajille UIM:n (Union Internationale Motonautique) valvomaan sääntökirjaa, joka tarkoittaa sitä, että teoriassa lajilla on mahdollisuus kasvaa tulevaisuudessa jopa Olympialaisiin asti!”

Surffaamaan, tai kuten vanha kansa sanoo: lainelautailmaan Suomessa pääsee vain harvoissa paikoissa ja harvoin päivinä vuodessa. Nyt ei kuitenkaan tarvitse matkustaa Hankoniemeen ratsastaakseen aaltojen harjalla. Se onnistuu, vaikka sisä-

vesillä, saunarannassa. Mökkinaapurikaan ei häiriinny eFoilin hiljaisesta hurinasta kuten vesiskootterin aiheuttamasta metelistä ja aallokosta.

Silti aktiiviharrastajia on Suomessa noin kymmenen ja maailmalla tuhatkunta. Harrastajien määrää rajoittaa varmasti lautojen hinta, joka on samaa luokkaa kuin pienellä henkilöautolla. Ei siis mikään halpa lelu, mutta sellaisen voi myös vuokrata kokeillakseen harrastusta. Helsingissä eFoil-kursseja pidetään entisen Lapinlahden sairaalan rannassa. Jotkut ohimeloneet hemeläiset lienevät kyseisen pelin siellä nähneetkin.

Eurooppalaisille markkinoille sähköinen kantosiipisurffilauta tuli vasta hiljattain. Sen alkuperä vaihtelee lähteestä riippuen. Yhtenä kantosiipilautailun isistä pidetään amerikkalaista surffaajalegendaa Laird Hamiltonia, joka kehitteli ideaa Havaijin residenssillään vuosituhatien alussa. Sähkömoottorin keksi yhdistää kantosiipeen Nicholas Leason, käytyään Havaijilla 6 vuotta sitten. Hän perusti Lift Foils nimisen yrityksen, joka alkoi valmistaa eFoileiksi ristimiään lautoja Puerto Rican Isabelassa sijaitsevassa autotallissa. Tuotanto on edelleen pitkälti käsityötä, joka osaltaan vaikuttaa laudan korkeaan hintaan. Laudan sisuksiin piilotettu tietokone ja korkeakapasiteettinen litiumakku lisäävät osaltaan sen arvoa.

Lajin omaksuu huomattavasti nopeammin, kuin varsinaisen lainelautailun. Jo ensimmäisen tunnin aikana onnistui laudan päällä seisominen, ja muutaman sekunnin ajan kantosiiven varassa liittäminen. Vaikka ”foilissa” pysyisi ensimmäisellä kerralla vain muutamia sekunteja, kuten allekirjoittanut, olo on mahtava; kokemus on hyvin lähellä lentämistä.

Suppauksen harrastamisesta on varmasti hyötyä laudan päällä pystyssä pysymiseen. Asento on tosin pitempi kuin pystymelonnassa. Vauhtia säädetään

kaukosäätimestä, mutta laudan liikkeitä ohjataan painonsiirtelyllä. Vähän samalla tavalla kuin rullalautoissa, jollaisen sähköistä versiota sama yritys tuo myös maahan. Veden päällä luunmurtumien riski on kuitenkin lähes olematon, eikä rompelin silpomaksikaan tulemisesta ole juuri vaaraa, jos noudattaa kouluttajan ohjeita.

eFoil-kantosiipisurffilaudan mitat ja tekniset tiedot:

pituus:	176.64 senttimetriä
leveys:	71.12 senttimetriä
korkeus:	10 senttimetriä
teho:	5kW (n. 7hv),
huippunopeus:	45-50 km/h.

Pohjassa on 75 senttimetriä pitkä kantosiipi, jonka varassa lauta nousee liidossa noin puolen metrin korkeuteen vedenpinnasta. Lautaa ohjataan siirtelemällä painoa ja nopeutta kontrolloidaan kädessä olevalla bluetooth yhteydessä olevalla kaukosäätimellä, joka joutuessaan vedenvaraankatkaisee virran ja pysäyttää kantosiiven kärjessä pyörivän potkurin, jolla on kolme eri nopeusaluetta.

Hinta Suomessa: 15.400€
Maahantuoja: Electric Adventures
electricadventures.fi

eFoilin voi tilata myös suoraan Yhdysvalloista, mutta laivauksen ja verojen jälkeen se ei tule merkittävästi halvemmaksi. Päälle tulee vielä paperisota.

Port Payé
Finlande
135910
Posti Oy

ECONOMY

Posti Green

Lähettiläjä: Helsingin Melojat ry, c/o Viktoria Sjöberg,
Riihenkulmanpolku 5, 00700 Helsinki

